

Κυριακή 16 Αύγουστου.

(Γ' Ματθαίου)

Κυριακή μετά τήν Κοίμηση.

(Μτθ. 17, 14 – 23).

«ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!» (Μτθ. 17, 17).

Μπροστά στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία βρίσκεται γιά ἄλλη μία φορά πάλι σήμερα ὁ Παντοδύναμος Κύριος καί Λυτρωτής. Ὅπως ἀκούσαμε στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς σημερινῆς Κυριακῆς, ἀντιμετωπίζει τή δαιμονοπληξία ἐνός νέου ἀνθρώπου, τήν ἀπελπισία ἐνός τραγικοῦ πατέρα καί τήν ὀλιγοπιστία τῶν μαθητῶν Του. Μπροστά σ' αὐτή τήν κατάπτωση τοῦ πλάσματός Του ὁ Χριστός κάνει τή βαρυσήμαντη διαπίστωση: «ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!».

Αὐτές εἶναι οἱ τρεῖς πνευματικές καταστάσεις στίς ὁποῖες ζεῖ καί κινεῖται ἡ ἀνθρωπότητα, εἰδικά κατά τή σύγχρονη ἐποχή. Ἡ πρώτη κατάσταση εἶναι ἡ κατάσταση τῆς δαιμονοπληξίας, ἀπό τήν ὁποία ὑποφέρει ὁ νέος. Ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ὁ διάβολος, κατέλαβε κάθε μορφή ἐξουσίας καί κυβερνάει τόν κόσμον μέ τά μυσάρια του σχέδια. Κατέρριψε τά πνευματικά ἀντισώματα καί κατέκτησε τήν ἀνθρώπινη σκέψη. Τώρα πλέον κυβερνάει τήν ἀνθρωπότητα μέσα ἀπό τίς ἀκόρεστες ἐπιθυμίες, τίς συνεχῶς ἀνεκπλήρωτες φιλοδοξίες, τίς βασανιστικές καί μάταιες πλεονεξίες. Ξεγύμνωσε τούς ἀνθρώπους ἀπό κάθε εὐπρέπεια καί ντροπή. Τούς ἔντυσε μέ τό θράσος, τή βία, τόν κυνισμό, τήν ἀδιαφορία, τήν ἐπιπολαιότητα καί τή ματαιοπονία. Διέστρεψε τούς στόχους τους. Διέγραψε κάθε προοπτική ἀνώτερη καί εὐγενική. Ἀφοῦ τούς ἀπογύμνωσε ἀπό καθετί ὁμορφο καί θεϊκό, στή συνέχεια τούς βύθισε μέσα στούς τάφους

τῶν παθῶν καί τῶν ἐξαρτήσεων. Μέσα στήν πνιγηρή αὐτή ἀτμόσφαιρα τῆς ἁμαρτίας τοὺς ὀδηγεῖ ἀπὸ ἀντίφαση σέ ἀντίφαση. Πότε τοὺς φλογίζει μέ τίς πτώσεις καί τό κυνήγι τῆς ἡδονῆς καί πότε τοὺς δροσίζει μέ τίς ἐπίπλαστες πολιτιστικές ἐπιδόσεις καί τήν κούφια τεχνολογική πρόοδο. Γιά τή δαιμονοπληξία, βεβαίως, αὐτή δέν εὐθύνεται ὁ πονηρός διάβολος καί οἱ συνεργοί του ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ἀμέλεια, τήν ἀπροσεξία, τήν ἄγνοια καί τή λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δεύτερη πνευματική κατάσταση στήν ὁποῖα ζεῖ ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ἡ ἀπελπισία τοῦ πατέρα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ὁ ἄνθρωπος πληρώνει τίς ἀπερισκεψίες καί τίς λανθασμένες ἐπιλογές του πολύ σκληρά. Καθώς βλέπει τό συμφέρον καί τόν ἀτομισμό νά θριαμβεύουν, καθώς βλέπει κάθε πρόοδο νά τόν ὀδηγεῖ σέ καινούριες περιπέτειες, καθώς ὑποφέρει ἀπό τήν

ἀπανθρωπία, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στή συμφορά ἀκόμη καί ὀλόκληρα ἔθνη, τρομάζει, καταθλίβεται καί ἀπελπίζεται. Τό ἄγχος καί ἡ ἀγωνία πνίγουν τήν ἀναπνοή του, ἡ θλίψη καί ἡ στενοχώρια σκοτεινιάζουν τήν ψυχή του, τά ἀμέτρητα ἀδιέξοδα κυριαρχοῦν στή σκέψη του. Ζητάει γρήγορες καί μαγικές συνταγές, γιά νά ξεφύγει ἀπό τήν κατάσταση αὐτή. Περισσότερο, ὅμως, βυθίζεται μέσα της καί ὄλο καί πιό τραγική καταντάει ἡ ζωή του.

Ἡ τρίτη πνευματική κατάσταση στήν ὁποία ζεῖ ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἀπιστίας, ὅπως τήν εἶδαμε στά πρόσωπα τῶν μαθητῶν κατά τή διαπίστωση τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι εἰρωνικό καί ἀνεξήγητο οἱ μαθητές νά βλέπουν τή δύναμη τοῦ Διδασκάλου τους κάθε ἡμέρα καί ὅμως ἡ πίστη τους νά εἶναι ἀκόμη ἄτονη καί ἀδύναμη. Τό ἴδιο δέ συμβαίνει, ὅμως, καί μέ ὄλους μας; Ὅλοι ζοῦμε κάθε ἡμέρα τό θαῦμα καί τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας, ἀλλά ἀμέσως ξεχνιό-

μαστε και αποσπώμαστε από τις μέριμνες και τις υποθέσεις της ζωής. Επιχειροῦμε να διαχειριστοῦμε τά πάντα χωρίς τό Χριστό, ἐνῶ Ἐκεῖνος συνεχίζει να εἶναι κοντά μας και να κάνει φανερή τήν παρουσία Του. Νομίζουμε ὅτι μέ τις ἰκανότητες και τά προσόντα μας θά διώξουμε κάθε κακοδαιμονία και θά διορθώσουμε ὅλα τά κακῶς κείμενα. Χωρίς τήν ἐμπιστοσύνη στό Χριστό και χωρίς να καταφεύγουμε σ' Ἐκεῖνον, ὅμως, τίποτε δέν καταφέρνουμε. Αποροῦμε μάλιστα πού δέν τά καταφέρνουμε, ἐνῶ ξέρουμε πώς ὅλες οἱ ἀπαντήσεις βρίσκονται στό γλυκό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ.

Μπροστά σ' αὐτή τήν τριμερή κατάπτωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους ὁ Κύριος φωνάζει και στήν ἐποχή μας: «ὦ γενεά ἄπιστος και διεστραμμένη». Βρίσκεται κοντά μας και μᾶς εὐεργετεῖ. Μᾶς νουθετεῖ και μᾶς οικοδομεῖ μέ τό αἰώνιο παράδειγμά Του και μέ τήν ὀλοζώντανη και ἀξεπέραστη διδασκαλία Του.

Μᾶς χαρίζει τά μυστήριά Του καί τούς κα-
τάλληλους πνευματικούς ὁδηγούς καί πατέ-
ρες, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό κάθε ἀπιστία
καί νά διορθώσουμε κάθε διεστραμμένη πο-
ρεία πού πήραμε. Ὁ Κύριος εἶναι μπροστά
μας, εἶναι κοντά μας, θέλει νά βρίσκεται καί
μέσα μας. Μή διαστρέφουμε τόν προσανατο-
λισμό τῆς ζωῆς σέ ἄλλες κατευθύνσεις.

Ἄν θέλουμε νά διορθώσουμε τή δαιμονο-
πληξία, τήν ἀπελπισία καί τήν ἀπιστία πού
μᾶς χαρακτηρίζουν, δέν ὑπάρχει ἄλλος τρό-
πος παρά μόνον ὁ Χριστός. Ἄς βροῦμε μέσα
μας τόν «κόκκον σινάπεως» τῆς πίστεως καί
ἄς μετακινήσουμε μέ τή δύναμή του τά βουνά
καί τά ἐμπόδια τῶν ἀντιξοοτήτων. Δέν
ὑπάρχει ἀδύνατον στόν ἄνθρωπο πού πιστεύ-
ει. Δέν ὑπάρχει ἀπελπισία στόν ἄνθρωπο πού
συνομιλεῖ μέ τό Χριστό. Δέν ὑπάρχουν δαιμο-
νικές ἐνέργειες καί παγίδες γιά τόν ἄνθρωπο
πού φορτώνεται τή δύναμη τῶν μυστηρίων.
Ὅλα εἶναι φῶς, ζωή καί χαρά, ὅλα εἶναι

ἐλευθερία καί πέταγμα, ὅταν προσκολληθοῦμε στόν Κύριο καί μέ ὑπομονή δεχθοῦμε τήν παιδαγωγία τῆς ἀγάπης Του. Τότε θά δεχθοῦμε τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του, πού δέ θά κουραστεῖ ποτέ νά μᾶς δίνει ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος. Ἀμήν.